

„Ja — sandelig! — det er mærkelige Tider, vi lever i, Frk. Gude! Man gnubber sig oven i sit Hoved og véd saamænd mangel Gang knap, hvad man skal tænke om'et.“

Det var Emanuel Hansted, de talte om. Han havde nu opholdt sig paa Egnen i nogle Uger og var i den Tid bleven et almindeligt Samtaleemne her, — ja, trods den Tilbagetrukkenhed, hvori han stadig levede, var han paa Vej til at vække et formeligt Røre i visse Dele af Befolkningen. I Begyndelsen havde man vel været mest tilbøjelig til at smile af det klosteragtige Liv, han for sit eget Vedkommende førte, og som efter Sigende endog gik saa vidt, at han fastede visse Dage om Ugen for at modstaa Syndens Fristelser. Henne paa Højskolen ymtede man rent ud om, at han var gal. Men saa hændte det, at den sorte Trine en Søndag til almindelig Forbavselse viste sig i Kirken, ja endog søgte Herrens Bord; og snart rygtedes det, at det var Emanuel Hansted, der havde haft Del i denne mærkelige Omvendelse. Han havde nok en Dag givet sig i Snak med hende uden for hendes Hus, og hans Ord skulde da have gjort et saadant Indtryk paa hende, at hun senere havde opsøgt ham i hans Hjem for at tale med ham. Fra dette Øjeblik slog